שכווי הזהב

כתב ג'אפאר אברהימי נאסר
צייר אמיר מאפטון

היה היה פעם תרנגול
בעל נוצות זהובות
נהדרות.
קראו לו שכווי הזהב.

הוא היה תרנגול חרוץ שמילא כל בוקר את חובתו וקרא שלוש פעמים.
אך היה לו חסרון אחד. הוא לא אהב להתרחץ, לא ניקה את כנפיו ואת נוצותיו.

יום אחד שכווי הזהב חלה. נוצות הזהב שלו התחילו לנשור. תוך ימים ספורים לא נשארה על גופו אפילו נוצה אחת.

שכווי הזהב הביט על עצמו
במים, ראה את בבואתו ונבהל.
"מה קרה לי? כמה מכוער
נעשיתי!" ופרץ בבכי.
שמעו חבריו את בכיו ורצו אליו.

תחילה לא הכירו בו בכלל.
התרגשו מאוד כשהבינו כי זה
שכווי הזהב העומד לפניהם. אך
אחר כך החליטו לעזור. כל אחד
מרט נוצה מגופו ונתן לו אותה.
אך דבר לא עזר, כי לא ניתן היה
לשתול את הנוצות בגופו.

ואז הובילו אותו לרופא.
הרופא היה תרנגול זקן וחכם.
הוא ראה את החולה והבין
מיד מה קרה.

"אם תרצה להבריא" אמר
"עליך לנהוג בדיוק כפי שאומר לך."
"אעשה את הכל שרק תגיד!"
קרא שכווי הזהב.

"שלוש פעמים ביום
תטבול במים" אמר
הרופא "ואחר כך
תייבש את גופך
בשמש."
שכווי הזהב שמע
וחזר הביתה. שם
קפץ מיד לתוך בריכה
שבחצר ואחר כך
התיישב בשמש.

כך עברו ימים אחדים. שלוש פעמים ביום
טבל שכווי הזהב בבריכה ובוקר אחד ראה
נוצה צבעונית צומחת על כנפו.
"קו-קו-רי-קו" הוא קרא לחבריו.
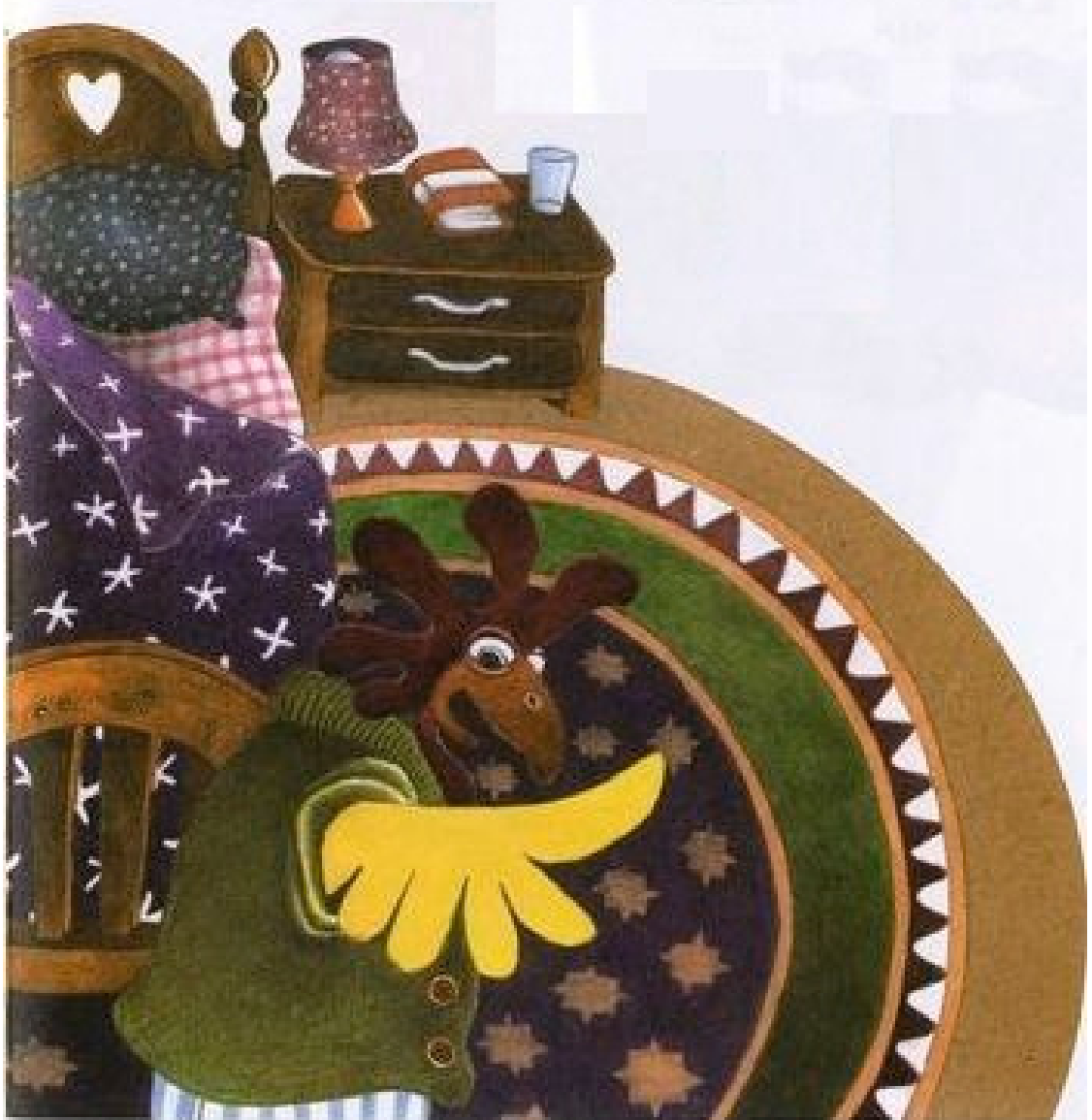
כולם רצו אליו, הקיפו אותו
והתפלאו מהכנף היפה.
וברוב שמחה התחילו כולם
לקרקר "קו-קו-רי-קו!
קו-קו-רי-קו! קו-קו-רי-קו!"